

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

K. V., nar. X,
státní příslušnost Ruská federace
bytem X
zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalovanému

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
č. j. MV-42016-4/SO-2023 ze dne 25. 4. 2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č. j. MV-42016-4/SO-2023 ze dne 25. 4. 2023, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti usnesení Ministerstva vnitra jako správního orgánu I. stupně, č. j. OAM-39685-11/DP-2022 ze dne 20. 1. 2023, kterým bylo podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno správní řízení ve věci žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 27. 4. 2023.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že byla držitelkou povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné s platností do 31. 8. 2022. Žalobkyně se dne 18. 7. 2022 objednala prostřednictvím internetového objednávacího systému správního orgánu I. stupně k podání žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studium. Nejbližší volný termín pro podání tohoto typu žádosti na příslušném pracovišti správního orgánu I. stupně byl termín 21. 9. 2022. Žalobkyně jakožto cizinka a současně adresát veřejné správy, neznalá českého práva, nebyla poučena správním orgánem I. stupně o nutnosti včasného podání žádosti, ani o možnosti podání žádosti bez objednání. Teprve při podání žádosti dne 21. 9. 2022 byla žalobkyně vyrozuměna, že žádost byla povinná podat před skončením platnosti pobytového oprávnění, a že jí podaná žádost je žádostí opožděnou. Při podání žádosti žalobkyně sdělila a v tiskopisu žádosti uvedla důvod pozdního podání žádosti, tedy důvod na její vůli nezávislý, jímž bylo nedostatečné poučení její osoby ze strany správního orgánu I. stupně při internetovém objednání termínu podání žádosti
3. V podané žalobě žalobkyně namítala, že rozhodnutí žalované i řízení jeho vydání předcházející je nezákonné, tedy nesouladné s § 2 odst. 1 správního řádu. Správní orgán I. stupně i žalovaná se dopustily nesprávného, příliš restriktivního výkladu neurčitého právního pojmu důvody na vůli cizince nezávislé, znemožňující mu včasné podání žádosti ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, omezujícího tento pojem výlučně na důvody zdravotní. Správní orgán i žalovaná dospěly k nesprávnému závěru o nemožnosti podřazení všech žalobkyní tvrzených skutkových okolností jejího případu pod rozsah pojmu důvody na vůli cizince nezávislé. V této souvislosti žalobkyně odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, v němž Nejvyšší správní soud uzavřel: *„Naproti tomu neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Zákonodárce tímto způsobem vytváří příslušným orgánům prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv. U neurčitých právních pojmů se zajisté také vyskytuje určitá míra „uvážení“ správního*

orgánu, ta se ovšem zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Výsledkem je pak závěr, který nemá alternativu.“

4. Žalobkyně namítala, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí bylo zatíženo závažnými vadami, které měly vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, když správní orgán I. stupně v rozporu s § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nevyzval žalobkyni k prokázání jí tvrzeného důvodu na její vůli nezávislého, přičemž žalovaná následně nedoložení tohoto důvodu kladla k tíži žalobkyni. Je zjevné, že důvod na vůli cizince nezávislý, který mu zabránil ve včasné podání jeho žádosti, je cizinec povinen prokazovat teprve na výzvu správního orgánu, nikoliv z vlastní iniciativy. V tomto případě tak zákon o pobytu cizinců přenáší na správní orgán povinnost v případě pochybností o tvrzení cizince jej vyzvat k prokázání jím tvrzeného důvodu na jeho vůli nezávislého. Žalobkyně přitom ze strany správního orgánu I. stupně nebyla vyzvána k jeho prokázání, nýbrž prvním úkonem správního orgánu I. stupně bylo vydání usnesení o zastavení řízení o žádosti žalobkyně.
5. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán I. stupně i žalovaná nesprávně posoudily právní otázku, zda je v aktuální věci třeba posuzovat proporcionalitu zásahu do základního práva žalobkyně na respektování soukromého a rodinného života, chráněného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, který vzniká již v důsledku zastavení řízení o žádosti žalobkyně o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Žalobkyně má za to, že správní orgán I. stupně a žalovaná nesprávně posoudily to, zda bylo v projednávané věci třeba se zabývat přiměřeností dopadu, byť procesního, rozhodnutí správního orgánu I. stupně do základního práva žalobkyně, respektive že správní orgán I. stupně a žalovaná nezohlednily specifika a atypické rysy daného případu, které měly na řešení této právní otázky nezanedbatelný vliv.
6. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout. Ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že skutečnost, že nebyl dostupný dřívější termín k objednání, nebránila žalobkyni v podání žádosti ke správnímu orgánu I. stupně, i když nebyla na konkrétní termín objednána. Žalobkyně nepředložila jediný důkaz, který by prokazovala, že by jí byla odňata možnost osobního podání žádosti u správního orgánu I. stupně. Žalobkyně si musela být vědoma, do kdy je oprávněna podat žádost o vydání nového povolení k pobytu, kdy konec platnosti jí musel být zřejmý z průkazu o povolení k pobytu. Žalobkyně nepodávala žádost poprvé, tudíž mohla a měla znát postup a aktuální podmínky stanovené zákonem a dbát svých práv a dodržovat zákonem stanovené povinnosti. K námitce žalobkyně, týkající se důvodu na vůli cizinky nezávislé žalovaná uvedla, že důvody opožděného podání měla žalobkyně sdělit nejpozději při podání žádosti, což neučinila, resp. sdělila důvody, které svou podstatou nebyly důvody na vůli žalobkyně nezávislé. Nebylo tedy nutné, aby správní orgán žalobkyni vyzýval k prokazování těchto důvodů. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 Azs 323/2019-30 ze dne 30. 10. 2019, v němž soud uvedl: *„Jiným důvodem pro zastavení řízení, obsaženým v citovaném ustanovení zákona o pobytu cizinců, konkrétně pro neoprávněnost podání z důvodu jeho opožděnosti dle § 169 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (pozn.: odpovídá § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, v aktuálním znění), se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 9. 2013, č. j. 4 As 69/2013-44. Toto ustanovení navazuje na § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který umožňuje podat žádost o dlouhodobý pobyt i opožděně, pokud cizinec nejpozději s podáním žádosti tvrdí důvody opožděnosti žádosti na jeho vůli nezávislé. Nejvyšší správní soud k*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

tomu ve shora uvedeném rozsudku uvedl, že nebylo povinností správních orgánů vyzývat žadatele k označení důvodů na jeho vůli nezávislých, jež mu zabránily v podání jeho žádosti v řádné lhůtě, ani k jejich prokázání, tedy postupovat podle § 45 odst. 2 s. ř., neboť žádost nevykazovala formálních nedostatků žádosti, jež jsou stanoveny v § 37 odst. 2 a § 45 odst. 1 s. ř. (a jejich prostřednictvím případně ve speciálních předpisech). V daném případě bylo podle soudu zcela na žadateli, aby označil a doložil důvody, které zakládaly včasnost jeho podání v rámci dodatečné lhůty. Obdobně rozhodl Městský soud v Praze ve svých rozsudcích ze dne 18. 7. 2019, č. j. 10 A 79/2015-36, ze dne 28. 7. 2015, č. j. 8 A 193/2014-37, či ze dne 17. 2. 2015, č. j. 8 A 185/2014-29.“

7. K námitce žalobkyně, týkající se přiměřenosti dopadu rozhodnutí do základního práva žalobkyně, žalovaná uvedla, že správní řízení bylo zastaveno podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o žádosti tedy nebylo meritorně rozhodováno, tudíž nebylo zákonnou povinností správních orgánů posuzovat přiměřenost dopadů napadeného usnesení do rodinného a soukromého života žalobkyně. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 10 Azs 206/2016-48 ze dne 19. 1. 2017, který v tomto rozsudku uvedl následující: „*Judikatura specifikovala, že přiměřenost dopadů nemůže být řešena v případech, kdy bylo řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu zastaveno a o žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, bod 22). (...) Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno“ (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, bod 35). Správní orgány ani krajský soud se nemohly zabývat věcnou stránkou žádosti (srov. bod [23]). Proto nepochybily, pokud se nezabývaly ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná dle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, bod 11). Typicky se posoudí přiměřenost rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 226/2015 ze dne 18. 11. 2015, bod 11, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 288/2016-30 ze dne 4. 1. 2017, bod 23).“*

III.

Posouzení žaloby

8. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
9. Při jednání soudu, které se konalo dne 5. 6. 2024, žalobkyně i žalovaná setrvaly na svých stanoviscích.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní s platností od 25. 5. 2022 do 31. 8. 2022. Dne 21. 9. 2022 podala žalobkyně osobně u správního orgánu I. stupně žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Při podání

žádosti žalobkyně správnímu orgánu I. stupně písemně sdělila, že žádost podává později, protože byla objednána k podání žádosti až na měsíc září a má za to, že pozdější podání žádosti zavinili pracovníci správního orgánu I. stupně, kteří neobjednali žalobkyni na dřívější termín. Správní orgán I. stupně nesplnil poučovací povinnost vůči žalobkyni při objednání k termínu podání žádosti.

11. Dne 20. 1. 2023 vydal správní orgán I. stupně usnesení č. j. OAM-39685-11/DP-2022, kterým bylo dle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno správní řízení ve věci žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem. Rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 27. 4. 2023.
12. O odvolání žalobkyně podaném proti tomuto rozhodnutí rozhodla žalovaná usnesením ze dne 25. 4. 2023, č. j. MV-42016-4/SO-2023, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti usnesení správního orgánu I. stupně č. j. OAM-39685-11/DP-2022 a napadané usnesení správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.
13. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
14. Podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„[ž]ádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.“*
15. Podle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců: *„[ž]ádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.“*
16. Podle ustanovení § 47 odst. 3 tohoto zákona platí, že: *„[z]abrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.“*
17. Podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. d) téhož zákona: *„[u]snesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.“*
18. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že žalobkyně nepodala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu včas. V daném případě je nesporné, že posledním dnem pro podání žádosti byl v případě žalobkyně den 31. 8. 2022, přičemž žalobkyně podala svou žádost až dne 21. 9. 2022, tedy po marném uplynutí zákonné lhůty. Žalobkyně však nesouhlasí se způsobem, jakým se žalovaná a správní orgán I. stupně vypořádaly s jejími tvrzeními ohledně existence důvodu dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, kdy žalobkyně má za to, že neměla možnost podat žádost včas s ohledem na kapacitu volných termínů v rámci objednávkového systému a ze strany správního orgánu I. stupně nebyla v rámci objednávkového systému dostatečně poučena o svých právech a povinnostech.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

20. K námitce žalobkyně, že jakožto cizinka a současně adresát veřejné správy, neznala českého práva, nebyla poučena správním orgánem I. stupně o nutnosti včasného podání žádosti, ani o možnosti podání žádosti bez objednání soud uvádí, že platí obecná právní zásada *ignorantia legis neminem excusat*, tzn. neznalost zákona neomlouvá. Cizinec musí dbát na to, aby znal právní předpisy České republiky a aby je také dodržoval. To se podle názoru soudu zejména týká právě těch právních předpisů, jež upravují pobyt cizince na území České republiky, takže cizincův pobyt je právě na dodržování těchto norem závislý. Žalobkyně se tedy nemůže dovolávat neznalosti právní úpravy, která se jí bezprostředně dotýká a která stanoví podmínky pro její oprávněný pobyt na území cizího státu. Z tohoto důvodu soud konstatuje, že žalobkyně o možnosti podat svou žádost bez objednání, příp. o možnosti doručit svou žádost prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb a do 5 dnů ji osobně potvrdit, vědět měla a mohla.
21. Podle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (*srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. října 2010, č. j. 5 As 1/2010 – 76, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. října 2010, č. j. 1 As 51/2010 – 214*), poučovací povinnost správního orgánu dle § 4 odst. 2 správního řádu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by žalobkyně měla nebo mohla v daném případě dělat, aby dosáhla prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobkyně je osobou dlouhodobě žijící na území České republiky, žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nepodávala poprvé.
22. Soud uzavřel, že správní orgán I. stupně neměl povinnost žalobkyni v rámci objednávkového systému poučit o jejích právech a povinnostech, zejména o skutečnosti, že je oprávněna žádost podat bez objednání, případně prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, kdy je primárně věcí žalobkyně zajímat se o svůj bytový status a nedopustit, aby bylo řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno (*srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 52/2013-69 ze dne 19. 6. 2014*).
23. K žalobkyní namítané nezákonnosti rozhodnutí v důsledku nesprávného, příliš restriktivního výkladu neurčitěho právního pojmu *důvody na vůli cizince nezávislé*, znemožňující jí včasné podání žádosti soud uvádí, že tímto pojmem se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Ten ve své dosavadní judikatuře opakovaně vyslovil, že za „důvod na vůli cizince nezávislý“ nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, resp. žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (*srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 62/2013 – 32*). Za takový důvod na vůli cizince nezávislý shledal Nejvyšší správní soud například nemoc, resp. dočasnou pracovní neschopnost z důvodu nemoci (*srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 As 62/2014 – 31*), nemoc manžela cizinky, která je fakticky závislá na svém manželovi (*rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 142/2011 – 62*). Naproti tomu za takový důvod judikatura neshledala nesprávné povědomí cizince o tom, že žádost lze podat i nekompletní (*srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2016, č. j. 1 As 108/2016 – 41*) nebo vydání bytového štítku s nesprávně vyznačenou dobou platnosti (*rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 9 As 305/2015 – 46*). S ohledem na výše uvedené a v souladu

s uvedenou judikaturou se soud ztotožnil se správními orgány a dospěl k závěru, že žádný z žalobkyní uvedených důvodů nelze kvalifikovat jako důvod nezávislý na její vůli a objektivně ji bránící podat žádost v zákonné lhůtě. S přihlédnutím k právní zásadě *vigilantibus iura scripta sunt* (právo přeje bdělým či nechť si každý střeží svá práva) soud uzavřel, že popsany průběh správního řízení nelze považovat za nezákonný. Žalobkyně, jakožto cizinka pobývající na území České republiky, by se měla ze své vlastní iniciativy informovat o podmínkách svého pobytu, měla by znát svá práva a povinnosti vyplývající ze statusu cizince. Jak již bylo uvedeno výše, soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že správní orgán I. stupně neměl povinnost žalobkyni v rámci objednávkového systému poučit o jejich právech a povinnostech, zejména o skutečnosti, že je oprávněna žádost podat bez objednání, případně prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb.

24. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí bylo zatíženo závažnými vadami, když správní orgán I. stupně v rozporu s § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nevyzval žalobkyni k prokázání jí tvrzeného důvodu na její vůli nezávislého, přičemž žalovaná následně nedoložení tohoto důvodu kladla k tíži žalobkyni.
25. Zde soud uvádí, že je vždy na správním orgánu, zda si od žadatelů vyžádá prokázání důvodů opožděného podání žádosti. S ohledem na skutečnost, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že důvody, které žalobkyně sdělila, nejsou svou podstatou důvody na vůli žalobkyně nezávislé, správní orgán I. stupně neměl povinnost vyzývat žalobkyni k prokázání sdělených důvodů. Ani kdyby žalobkyně v rámci řízení před správním orgánem I. stupně prokázala, že se v rámci objednávkového systému objednala k podání žádost včas, avšak v době objednání již byla kapacita termínů pro podání žádosti včas vyčerpána, by nemělo vliv na posouzení důvodnosti opožděného podání žádosti, když žalobkyně mohla žádost podat i bez objednání, případně prostřednictvím poštovních služeb a této skutečnosti si mohla a měla být vědoma.
26. Dále soud odmítl jako nedůvodnou námitku, že správní orgány neposoudily dopady usnesení o zastavení řízení o žádosti do soukromého, rodinného života žalobkyně a práva na vzdělání, kdy zastavením řízení o její žádosti vznikla žalobkyni nenahraditelná újma, spočívající ve ztrátě pobytového oprávnění a možnosti dalšího vzdělávání na území České republiky. Soud uvádí, že správní orgány k tomu v případě zastavení řízení nemají povinnost, neboť žádost se neposuzuje věcně. Touto otázkou se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Soud odkazuje například na rozsudek ze dne 7. 3. 2023, č. j. 1 Azs 280/2022-32: „Obecně v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tj. pokud jako v posuzovaném případě žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na to zde nelze spatřovat ani rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (ostatně shodně viz rozsudek kasačního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 - 35).“

27. Soud tedy uzavírá, že žalobkyně podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu opožděně, přičemž rovněž nesplnila podmínky vyplývající z § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců umožňující vadu opožděnosti žádosti zhojit. Správní orgán I. stupně tedy postupoval správně, když řízení o žádosti žalobkyně zastavil podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Nepochybila ani žalovaná, která toto prvostupňové správní rozhodnutí potvrdila.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. Městský soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel soud přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního.
29. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. června 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.